Розділ 6, уривок

.....
— Тоді простимося...

— Я зовсім так не хотів.
Не так. (Але потяг рушив!
Хотіння — це справа тіл,
Ми ж одне одному — душі

Віднині...) І не сказав.
(Так, в мить гірку розставання
Жінкам ви, немов бокал, —
Печальне право прощання...)

Це марення? Щось не те?
Я недочув, можливо?
(Коханці, немов букет,
Кривавую честь розриву

Вручаєте...) По складах,
Розбірливо: ви сказали —
Проститися? (Так спада
В хвилину жаги і шалу

Хустина...) У цім бою
Ви — Цезар. (О, випад наглий!
Трофеєм — мені ж мою
Назад повернути шпагу!)

І далі: — Двічі вклонюсь,
Бо вперше не перший, схоже,

Іду на розрив. (Сміюсь.)
— Ви це говорите кожній?

(А світ захитався весь...)
Помста і жест Ловеласа
Гідні і роблять вам честь.
Мені ж — відділяють м'ясо

Від кістки. — Усміх. (Крізь сміх —
Смерть. Бо померли хотіння.
Хотіти — це справа тих,
Ми ж одне одному — тіні...)

Останній гвіздок — ні, гвинт —
В труну свинцево-дубову.
— Останнє прохання: ви...
Ніколи, прошу, ні слова

Про нас... нікому із... ну...
Наступних. (Так стогнуть ноші
Поранених — у весну!)
— Так само і я вас прошу.

А перстень на згадку? — Ні.
(І погляд — бездонні версти
В далі, відсутньо-сумні.
Печать на серце — мій перстень,

На руку твою... Із'їм!
Без сцен!) — Чи варто спитати:
А книгу тобі? — Як всім?
Не треба зовсім писати.

Книжок...
.....
Перша, як в шахи? Ну от,
Мій хід — не буду втрачати.
Нас навіть на ешафот
Першими просять — до страти.

(Сльози, зрадливі такі, —
Як їх загнати у очі?!
Ось-ось потечуть річки.)
Побачите ви — не хочу!

-Прошу, не треба дивитись!!!

Гордо — очима
Лечу в вишину.
— Милий, ходімо,
Ридати почну!

Переклад 5-7.12.2006

Про цю поему вражений Б. Пастернак писав Цветаєвій:
"Який ти великий, диявольськи великий артист, Марино!" (1926 р.)Прим. пер.

"У Празі відбулася моя зустріч з Мариною Цветаєвою,
пам'ять про яку я бережу і несу крізь все більше наростаючу
гущавину часу..." — Костянтин Родзевич пережив М.Ц. на 47 років.Прим. пер.

Перекладач: Ванда Савранська